

kan stemme for dem. Nu kan den høitærede Krigsminister sige: Jeg kan ikke affstaa Gendarmerne, jeg er ikke Regjeringen, men min Medlem af den; men jeg forlanger jo heller ikke Andet, end at den høitærede Minister skal give os sit Ord paa, at han hjertensgjærne vil gjøre, hvad han kan, for at faa dem ud af Verden. Dersom den høitærede Krigsminister vil love det, vil jeg stemme for Geværerne, men ellers vil jeg stemme imod dem, da det er min Opfattelse, at den høitærede Krigsminister og den ærede Ordfører ere fuldstændig uenige med hinanden om Betydningen af de nye Geværer.

Berg: I den Debat, der er ført om denne Sag, forekommer det mig, at man, forsaavidt man har berørt mit Ændringsforslag, noget har misforstået det. Det forekommer nemlig mig, hvor fremmed jeg end er for Folkethinget i den nuværende Skikkelse, ikke ubegrundet, naar der er Tale om, som der meget berettiget er sagt, at gjøre et saa vigtigt Skridt som at bevilge 1 Million, der bethyder 4 Millioner, at spørge om, hvorledes det staar med Bevillingsretten hertilands. Bryder man sig om Deres Ja, eller kan man undvære det? Agter man Deres Nei og bryder man sig om Deres Ja? Derfor har jeg tilladt mig, og ikke mindst under Indtrykket af de nuværende Forhold, da man staar for det 6te Finantsprovisorium, det vil sige det 6te store Grundlovsbrud i Løbet af de sidste 4 Aar, at foreslaa Dem at sige, at Betingelserne for, at en saadan Bevilling gives, ere — ikke den, at Gendarmerne komme her eller der, men den — at Bevillingen indføres paa en lovlig Finantslov, hvor altsaa Gendarmerne ikke ere. Gendarmerne ere det Underordnede, men det Afgjørende er i mit Forslags Punkt 2 pointeret stærkt, og det er: Bevillingen gives, naar Bevillingsretten respekteres af Regjeringen. Jeg antager, at den Evolution gaar over Krigsministerens Grav som Krigsminister. Jeg agter derfor ikke at tusse med den ærede Krigsminister, hverken om Gendarmer eller om Noget som helst. Jeg har hans Tiltale til Folkethinget forleden Dag med dertil svarende Handling i frisk Minde, og endnu er jeg ikke kommen saa vidt, at Provisorier og Grundlov og Bevillingsret eller Ikke-Bevillingsret kunne vi røre sammen i en Gæde og sige, at det er i Grunden ligegyldigt. Krigsministeren har Magten siger han, og han bruger den. Vort Ja eller vort Nei er ham ligegyldigt. Derfor, idet jeg sætter Bevillingsretten over Model 1, over Model 2 og over alle Modeler af Geværer og Kanoner, siger jeg:

Først Bevillingsretten paa ret Skjol, før vi bevilge Midler til Geværer til Landets Sønner, thi de — Infanteriet — skulle ikke gaa med provisoriske Waaben, ligesom Fæstningsartilleriet har faaet sine med Standsjerne. Jeg ønsker derfor at fastholde dette Synspunkt for mit Ændringsforslag. Jeg forstaar efter Udtalelser fra ærede Medlemmer, som jeg ikke her skal sammenligne med andre tidligere Udtalelser, at dette mit Ændringsforslag faar i den samme Stilling her ved Afstemningen, som det havde i Finantsudvalget, men desuagtet skader det jo ikke, at Bevillingsretten i sin gamle Forstand har en enkelt Talsmand i det Folkething, som denne Krigsminister, hvem De nu herigjennem ville bevilge 4 Millioner, saaledes har tilfidesat ved sine Ord og ved sine Handlinger.

Bjørnbat: Ja, jeg har heldigvis deltaget i det politiske Liv saa længe, at jeg ikke bliver bange for nogle mere eller mindre høitstente Talemaader om, hvad man skal gjøre for, at vor Hær ikke skal staa værgeløs med de daarligste Waaben lige overfor eventuelle Angreb. Derfor har den Forhandling, som har været ført, siden vi nu behynde, heller ikke haft den Virkning paa mig, at jeg er bleven bange for det Standpunkt, som jeg i denne Sag i flere Aar har staaet paa. Jeg mener, at skal det være Alvor med at protestere mod Militarismen, saa maa det ogsaa kunne komme til at give sig tilkjennde i Noget. Naar jeg har staaet overfor mine Vælgere derovre i Sjælland og forklaret min Stilling, saa har jeg sagt: Jeg staar vel som en afgjort Modstander af Militarismen og vil have vore militære Udgifter bragt ned til det mindst Mulige, men jeg maa i Dieblisset finde mig i, at man nøies med at tage saa Meget som muligt af § 26 bort og forøvrigt lader §§ 22 og 23 staa hen saa nogenlunde, som de ere. Men naar jeg skjønner efter Folkethingets Stilling til § 26, til den krigs- og marine-ministerielle Del af § 26, finder jeg, der en ærlig Stræben efter at komme nedad i Udgifterne til Militærvæsenet. Saaledes har jeg udtalt mig, og saaledes har jeg kunnet anerkjende Folkethingets Stilling som et ærligt Forsøg paa efter Omstændighederne at komme ned fra de opstruede ekstraordinære militære Foranstaltninger; men naar man midt i dette Dieblis giver sig til at tage den første Bevilling af en lang Række til Hærens Forsyning med et nyt Gevær, kan jeg ikke være med til at stemme for det. Derfor har den ærede Ordførers hele Begrundelse af Spørgsmaalet ganske vist haft en Indvirk-